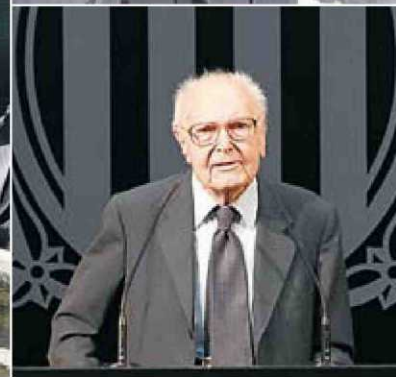

UNA TRAJECTÒRIA HISTÒRICA

Fidel a ERC, una de les seves últimes aparicions va ser durant la commemoració dels 80 anys del partit. FUNDACIÓ IRLA

L'últim alè del president Ba

Ahir va morir als 94 anys, a Barcelona, l'expresident del Parlament Heribert Barrera, que va veure néixer la República i va lluitar des de les institucions i les trinxeres per defensar-la del feixisme

Heribert Barrera va veure néixer la República, va combatre al front republicà, va tastar l'exili i va patir els camps francesos, però mai es va rendir. Ahir, als 94 anys, va cessar el seu combat vital.

MARC COLOMER

BARCELONA. "El camí es fa caminant, com diu el poeta. A mesura que anem fent camí anirem veient clars els passos més immediats". Ho va pronunciar Heribert Barrera en l'última etapa de la seva vida. Tot i que ja tenia una edat avançada, 94 anys, seguia tan incansable i actiu políticament com li era possible, implicat fins a l'últim dia. També quan calia, a primera fila de manifestacions en defensa dels drets nacionals de Catalunya.

El que va ser el primer president del Parlament després de la restauració de les institucions d'autogovern va posar fi ahir als 94 anys el seu camí. Un llarg camí de lluita. En tots els fronts: en les institucions, en les trinxeres de guerra i en l'activisme polític. I amb diferents paraules en el seu camí particular: crescut en el republicanisme, defensor de l'autonomisme confederal durant la Transició, per acabar en l'independentisme de rostre més identitari. Sempre, però, militant a ERC. Quan ho va considerar convenient,

va defensar posicions crítiques amb la direcció, però sense sortir-ne.

Nascut el 6 de juliol del 1917 a Barcelona, Heribert Barrera i Costa va criar-se en un entorn familiar altament polititzat. El seu pare era Martí Barrera i Maresma, sindicalista de la CNT que més tard es va incorporar a ERC, i que va ser diputat al Parlament i conseller de Treball del govern de Lluís Companys durant la Guerra Civil.

Això explica que, ben aviat, el seu fill Heribert entrés en política. Durant la República, Heribert Barrera va militar en diverses organitzacions republicanes com el Front Nacional d'Estudiants de Catalunya. El 1935, un any abans de l'aixecament militar feixista, Barrera es va incorporar a les Joventuts d'ERC. Més tard, es va allistar com a soldat d'artilleria de les tropes republicanes, amb les quals va lluitar al front d'Aragó i del Segre, per acabar exiliat a França, on va conèixer la duresa dels camps de concentració d'exiliats republicans. S'havia llicenciat en químiques a Barcelona, i a Montpeller es va llicenciar en matemàtiques i físiques, matèria en què es va doctorar.

ERC i la clandestinitat

Va participar en la reorganització d'ERC en la clandestinitat, partit

Família
El seu pare, sindicalista de la CNT, Martí Barrera, va ser conseller de la República

Evolució
Defensor de la via federal, va virar cap al sobiranisme de rostre més identitari

que el va elegir secretari general durant la Transició (1976). Va ocupar el càrrec fins al 1987. Quaranta anys de dictadura no el van fer cessar en cap moment de les seves conviccions i activisme. Confederalista convençut, va ser elegit diputat al Congrés a les primeres eleccions amb la coalició comunista Esquerra de Catalunya (ERC encara era il·legal).

El 1980, ja amb ERC legalitzada, va encapçalat la llista republicana a les eleccions al Parlament i va donar

la campanada –en un moment en què ERC era percebut com un partit vell– en aconseguir 14 diputats.

L'aposta per Pujol

Malgrat que hauria pogut fer possible un govern d'esquerres, Barrera va optar per donar suport a Jordi Pujol i va ser elegit primer president del Parlament de la democràcia restaurada. Però aquesta operació li va sortir cara a una ERC ideològicament desdibuixada, que va

EL BITLLET

Una vida de compromís

L'Heribert era un bon amic. Un químic brillant, faceta eclipsada per la seva incansable activitat política. De gran compromís, fins a l'últim dia. Primer, defensor de la República, després l'autonomia, per acabar abraçant l'independentisme. Sempre treballant pels drets i les institucions del país. És precisament com a primer president del Parlament després del franquisme, en nom d'ERC, que va fer una feina extraordinària, gens fàcil, indispensable: la construcció, des de zero, d'una arquitectura institucional parlamentària com la de qualsevol país que es vol normal. I ho va fer molt bé. Vam discrepar políticament, però ens vam retrobar en l'únic lloc on podem trobar-nos, en la defensa a ultrança de la independència nacional, l'únic camí. Ara se n'ha anat. No ho podrà veure realitzat. Però la seva lluita quedarà ja per sempre. Gràcies i a reveure, Heribert.

JORDI CARBONELL
EXPRESIDENT D'ERC

Reaccions

Una vida de compromís polític i estimació al país

Jordi Pujol

EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

«Era un home d'idees sòlides i un patriota fidel. Hem tingut bona relació fins i tot quan políticament no coincidíem»

Núria de Gispert

PRESIDENTA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

«És un referent per la seva dedicació a la lluita per la llibertat i per la recuperació de la democràcia i l'autogovern»

Oriol Junqueras

FUTUR PRESIDENT D'ERC

«Avui estem tristos, plens d'orgull i carregats de l'enorme responsabilitat de donar continuïtat a la seva tasca i el seu compromís»

Barrera

caure a cinc diputats quatre anys després. El 1989, Joan Hortalà li va agafar el relleu com a secretari general i ell va passar a ser president del partit. Dos anys després, va ser elegit eurodiputat, càrrec que va ocupar fins al 1995.

Essencialisme polèmic

Medalla d'Or del Parlament (2000), Barrera va fer evolucionar les seves tesis històricament confederalistes cap a posicionaments cada cop més nítidament independentistes (va esdevenir un dels rostres més essencialistes de l'ERC de l'última dècada), en constatar la impossibilitat d'encaix nacional de Catalunya a Espanya. En tot aquest temps, no va

deixar de banda mai el compromís amb el país i va ser un personatge compromès i també polèmic. Com quan ara fa deu anys –en ple boom migratori a Catalunya–, en un llibre-entrevista d'Enric Vila, declarava que la immigració amenaçava la supervivència de Catalunya i advocava per una expulsió progressiva d'immigrants. Barrera tenia llavors 83 anys i començava a consolidar un gir progressiu cap a postulats independentistes de base identitària. Es va anar allunyant de la línia estratègica de l'ERC de rostre més social per acabar donant suport a Reagrupament i a altres crides a la unitat de l'independentisme en una candidatura transversal. Però, com el seu amic i company de partit Víctor Torres –fundador d'ERC, que va morir el 19 de juny–, mai va abandonar la militància, tot i que crítica, a ERC. Són els últims sospirs de la il·lusió republicana aixafada pel feixisme. —

EL BITLLET

La força de la perseverança

Se'n va el darrer representant de la generació que va viure el dramàtic temps de la finalització de l'Espanya republicana, els estralls de la Guerra Civil, la duresa del franquisme i les complexitats ideològiques de la Guerra Freda. Barrera ha representat fins avui com ningú la continuïtat entre el vell nacionalisme i l'actual.

Representa la perseverança d'aquells homes i dones que mai van defallir en les seves conviccions tot i les dificultats que van haver d'afrontar. D'ell en vull destacar els seus principis inequívocs, la seva convicció nacional i el seu catalanisme. Avui és moment de posar en relleu totes aquestes virtuts. La Catalunya autònoma d'avui, la Catalunya que lluita pel seu futur com a nació, ha tingut en un home com Barrera un dels seus millors exemples. Mereix el nostre homenatge i reconeixement.

FERRAN MASCARELL
CONSELLER DE CULTURA

OPINIÓ

L'independentista científic

Jordi Pujol va ser l'encarregat de la glosa fúnebre a Heribert Barrera, ahir a la seu del Parlament de Catalunya. Ho va ser per desig de la família, que volia un acte estrictament institucional sense partits pel mig, ni tan sols ERC, i ho va ser perquè li corresponia: l'any 1980 Barrera, llavors líder dels republicans, havia fet president de la Generalitat Jordi Pujol. Barrera com a president del Parlament i Pujol del govern es convertien en les dues primeres figures de la Generalitat recobrada sortida de les urnes.

Va dir Pujol que Barrera, el patriota i home de conviccions Barrera, se'n en va quan el país que ell i altres havien contribuït a construir es troba en moments molt delicats, amb envestides econòmiques, socials i demogràfiques molt perilloses. De tota manera, com va afegir el mateix Pujol i va repetir després la presidenta del Parlament, Núria de Gispert, ens en queda el record i, sobretot, l'exemple. Pujol va arribar a reconèixer que Barrera havia fet durant la seva vida política afirmacions que si en el seu moment havien semblat massa radicals han acabat tenint un sentit profètic. Recordem que Barrera havia sempre blasmat una Constitució que no reconeix prou Catalunya i que havia rebut moltes crítiques després d'alertar de l'amenaça contra la cohesió social representada per l'excessiva i sobtada immigració.

En l'acte fúnebre, celebrat a les quatre de la tarda a l'auditori de la cambra catalana, havia de parlar també Artur Mas, però el president va excusar l'assistència perquè el dia abans, després d'una malaltia molt llarga, havia mort la seva germana Núria, de quaranta-cinc anys, i estava molt afectat. Es va veure que ho estava quan al matí el disciplinat Mas va trobar un moment per deixar la pròpia família i anar a visitar la capella ardent.

A quarts de deu del matí, les portes del Parlament s'havien obert perquè la presidenta Núria de Gispert i tots els membres de la mesa rebessin les despulles d'Heribert Barrera i els seus familiars: la seva vídua, Misericòrdia Pellicer; les seves germanes Rosa Maria i Angelina, i els seus nebots. A partir de les deu es va donar entrada al públic que des d'una estona abans feia cua davant l'edifici del parc. El president Montilla va ser dels primers a visitar el fèretre i donar el condol a la presidenta de la cambra i a la família. Després, durant tot el matí, van passar Jordi Pujol i la

seva dona, Marta Ferrusola; l'alcaldede de Barcelona, Xavier Trias, amb membres del seu consistori; la vicepresidenta, Joana Ortega, i els expresidents del Parlament Joan Rigol i Ernest Benach, els

El curs polític català, que sempre comença l'Onze de Setembre, es va avançar ahir uns dies

quals, juntament amb De Gispert, són els representants vius d'un càrrec que ha estat ocupat per personalitats com Miquel Coll i Alentorn, Joaquim Xicoy o Joan Reventós, a més del mateix Heri-

bert Barrera. Homes d'una gran personalitat i de molta categoria política, com l'actual presidenta remarcaria en la cerimònia de la tarda.

Un altre dels visitants del matí va ser el president Pasqual Maragall, que és va presentar amb un ull tapat, conseqüència de la seva activitat de jardiner en els estius de Rupit. Maragall va deixar escrit en el llibre de condols: "Al President Barrera, que va viure la guerra, la presó, l'exili i finalment la victòria." Mentre Maragall escrivia aquests trets de la vida de Barrera que ahir no van ser prou destacats, sota les voltes del vestíbul de l'edifici parlamentari Salvador Giner, president de l'Insti-

tut d'Estudis Catalans, insistia a dir que no s'havia d'oblidar la dimensió científica del finat. Per corroborar-ho, uns metres més enllà l'exconseller Macià Alavedra evocava com havia vist Barrera

L'acte fúnebre al polític i científic Heribert Barrera va acabar amb crits d'independència

derrotar els lletrats més conspicus a còpia de fer servir la lògica matemàtica. Barrera era químic, físic i matemàtic i n'havia exercit la docència.
En fi, que el curs polític català,

que cada any s'inicia l'Onze de Setembre amb l'acte al parc de la Ciutadella i la posterior recepció al Parlament, on els partits aprofiten per anunciar les línies de la seva actuació en la temporada tardor-hivern, es va avançar amb l'acte d'ahir uns dies. Els representants polítics no van fer declaracions ni grans ni petites perquè no era el moment però es van deixar veure, van donar fe de la seva existència. Fins i tot hi va venir l'Anglada de Plataforma per Catalunya per dir que Barrera era com ell: "Un identitari." Ganes de manipular en benefici propi. Deixem-ho.

A mig matí molta gent es preguntava: "I els socialistes? Que

Manel Cuyàs

Barrera rep el comiat de la seva dona, Misericòrdia, que -a la dreta- s'abraça amb el president Mas. Jordi Pujol, Marta Ferrusola, Oriol Pujol, Joaquim Nadal, Joan Puigcercós i López Tena, en el comiat
■ JOSEP LOSADA

no vénen, els socialistes?" "I els de CiU? On són els de CiU?" Uns i altres van arribar passades les dues, quan les portes ja es tancaven. "És que venim de l'executiva." Els dilluns les dues formacions principals tenen reunions importants i més ara que vénen eleccions. Podrien haver fet com José Montilla i passar-hi abans de l'executiva, però no tothom és tan matiner com ell. Els cas és que CiU i el PSC van arribar al Parlament tan a la vegada que el servei de protocol de la casa va haver de fer un esforç addicional perquè uns i altres no coincidissin i entressin en ordre: Josep Antoni Duran i Lleida i els seus per un cantó, Joaquim Nadal i els propis per un altre. El personal del Parlament va portar a terme ahir una feïnada enorme. És la primera vegada que es trobaven amb el compromís d'organitzar exèquies, i ho van fer molt bé. Un

autèntic funeral d'estat.

Admiradors de Barrera protestaven perquè no hi havia prop del fèretre cap bandera estelada. Van mirar de posar-n'hi una, però va ser retirada pels mossos d'esquadra. Ahir, dins el Parlament, tot havia de ser institucional. Al final de l'acte de la tarda, es va cantar *Els segadors* i, en acabat, molta gent entre la moltíssima que omplia la sala d'actes i altres dependències de l'edifici van cridar a cor "Independència, independència."

Heribert Barrera, el patriota, l'home de conviccions que als noranta i més anys no li feia mandra sortir de casa i afegir-se a totes les manifestacions que exigien el mateix, segur que ho hauria aprovat. Si un científic demana la independència és que l'ha de veure possible, experimentable. Profecies? Ciència.

Ciutadans i polítics catalans brinden el darrer adéu a l'exdirigent Heribert Barrera

► El president de la Generalitat, Artur Mas, va ser al Parlament tot i la mort de la seva germana diumenge passat

BARCELONA | EUROPA PRESS/ACN/DdG

■ Prop de dues mil persones es van acostar ahir a l'auditori del Parlament de Catalunya, l'escenari que va acollir durant tot el matí la capella ardent d'Heribert Barrera, el primer president de la cambra després del restabliment de la democràcia. La sala va estar oberta al públic des de les deu del matí fins a les dues del migdia per acomiadar el polític mort dissabte passat, a l'edat de 94 anys.

Per l'auditori del Parlament també es van deixar veure polítics catalans, familiars i amics de l'exdirigent d'ERC, a més de tots els expresidents de la Generalitat durant la democràcia: Jordi Pujol, Pasqual Maragall i José Montilla, i dels presidents que ha tingut el Parlament durant aquest període: Joan Rigol i Ernest Benach.

La comitiva que va presidir l'obertura va ser encapçalada per la vídua de Barrera, Cori Pellicer, i per dues germanes del difunt, Angelina i Rosa Maria Barrera, que en tot moment van ser al costat del fèretre, amb el suport de la presidenta de la cambra, Núria de Gispert, i de membres del Parlament.

Al llarg del matí van desfilar incessantment ciutadans i polítics, entre els quals hi va ser l'històric dirigent republicà Jordi Carbonell, la vicepresidenta de la Generalitat, Joana Ortega, l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, i el seu antecessor, Jordi Hereu, així com representants de tots els grups parlamentaris.

Pel que fa l'executiva en ple d'ERC, encapçalada pel seu president, Joan Puigcercós, a més del seu futur president, Oriol Junqueras, va visitar la capella ardent del seu exlíder, i tots ells van coincidir a elogiar el compromís incombustible de Barrera amb Catalunya.

El fèretre, cobert amb una senyera, va ser custodiat per quatre Mossos d'Esquadra de gala en servei de vetlla, i va ser flanquejat per les corones de flors del Parlament i del president i el govern de

Imatge general de la Sala de l'Auditori del Parlament durant la cerimònia del funeral laic.

la Generalitat. A la sala on hi havia les despulles del primer president del Parlament restablert, hi havia també corones florals d'altres entitats i institucions, com les del president del Congrés dels Diputats, l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona, ERC, Regrupament, Omnium Cultural, el Futbol Club Barcelona, el Reial Club Deportiu Espanyol, la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, COM Ràdio o la Xarxa Audiovisual.

D'altra banda, l'acte institucional de comiat a Heribert Barrera va tenir lloc ahir a les quatre de la tarda en el mateix auditori del Parlament. Després de l'acte, les restes mortals de l'exdirigent van ser

traslladades al cementiri de Reus, per rebre sepultura en un acte privat. Ahir, i des de diumenge passat, a la façana del Palau es podia distingir el domàs amb l'escut del Parlament amb un crespó negre, en senyal de dol.

Presència d'Artur Mas

El president de la Generalitat, Artur Mas, va acudir al Parlament de Catalunya per donar el seu darrer adéu a Heribert Barrera. En principi, estava previst que Mas visités a primera hora del matí la capella ardent, però el president va haver d'anul·lar la seva agenda inicial per motius familiars, en morir diumenge una de les seves germanes, Núria Mas i Gavarró, de 45

anys, després d'una llarga malaltia.

L'arribada del president de la Generalitat va tenir lloc poc després de la una del migdia, quan va comparèixer en companyia de la presidenta del Parlament, Núria de Gispert.

No obstant això, Mas no va participar en l'acte de comiat del polític català, en la qual estava prevista una seva intervenció, juntament a les de l'expresident Jordi Pujol i de Núria de Gispert. En aquest sentit, finalment van ser De Gispert i Pujol els que van intervenir en l'acte oficial de comiat, on es va projectar el discurs inaugural que va pronunciar qui va ser el primer president de la cambra

catalana en democràcia i dirigent d'ERC amb motiu de la sessió constitutiva de la primera legislatura, el 10 d'abril de l'any 1980.

Un «científic eminent»

L'Institut d'Estudis Catalans (IEC) va lamentar ahir la mort d'Heribert Barrera i va destacar la seva figura com a «científic eminent» i com a membre de la secció de Ciència i Tecnologia de la institució, a la qual es va incorporar l'any 1978.

En un comunicat, el president de l'IEC, Salvador Giner, va qualificar l'exdirigent de «polifacètic, ja que va desenvolupar una important tasca com a científic, polític, patriota i, en definitiva, ciutadà actiu».

Heribert Barrera, en el día de su elección como presidente del Parlamento catalán, el 10 de abril de 1980. / EFE

Heribert Barrera, el hombre que hizo presidente a Pujol

El exdirigente de ERC fue un exponente de la izquierda antimarxista

ENRIC COMPANYY

El político nacionalista catalán Heribert Barrera i Costa falleció ayer en Barcelona a consecuencia de una embolia. Barrera, nacido en 1917 en Barcelona, fue diputado y presidente del Parlamento catalán entre 1980 y 1984 y diputado de esta Cámara hasta 1988. Había sido diputado a Cortes en 1977 y 1979, y después fue eurodiputado entre 1991 y 1994. Químico de profesión, estaba casado y era hijo de Martí Barrera, un sindicalista de la CNT que fue consejero de Trabajo en la Generalitat republicana.

La aritmética parlamentaria colocó en 1980 a Barrera en la posición de decantar la mayoría hacia la izquierda o hacia la derecha. Si los 14 diputados de Esquerra Republicana se alineaban con la izquierda, habría habido un presidente y un Gobierno de izquierdas, sustentado por 33 diputados socialistas, 23 comunistas y 14 republicanos. Suma-

ban 74 entre 135. Si se decantaba hacia la derecha, como hizo, habría lo que hubo, un presidente y un Gobierno de centro derecha sostenidos por ERC. Aquella comprometida decisión marcó a hierro la trayectoria del partido de Barrera durante las dos décadas siguientes y es el momento crucial de su biografía política personal. Barrera pasó a la historia como el hombre que abrió la puerta de la presidencia de la Generalitat al que se convertiría en el protagonista de las dos siguientes décadas de la política catalana, Jordi Pujol.

La opción de Barrera fue duramente castigada por sus electores, que en las siguientes elecciones le abandonaron en masa. En 1984, ERC pasó de 14 a 3 diputados en el Parlament. Su partido no se rehizo hasta muchos años después. Pero él no se arrepintió nunca. En las décadas de 1970 y 1980, Barrera era un producto típico de la izquierda antimarxista, marcada por los esquemas de

la guerra fría entre la OTAN y el Pacto de Varsovia. Acudió a las elecciones autonómicas de 1980 con un programa en el que se excluía, expresamente, toda colaboración gubernamental con los

En 1980, sus 14 diputados dieron la mayoría y el Gobierno a CiU

Fue un hombre marcado por los esquemas de la guerra fría

comunistas y a esa condición se atuvo después de las elecciones, pese a que eso le convertía objetivamente en un satélite de la derecha. Su alternativa fue formar una coalición parlamentaria o de

gobierno con el PSC y CiU, con o sin ERC, e incluso se ofreció a apoyar en ella que el presidente de la Generalitat fuera un socialista. Esta oferta fue rechazada tanto por CiU como por el PSC. Este rechazo fue la baza de Barrera para sostener luego que la responsabilidad era de los socialistas por no haber aceptado aliarse con Pujol. Pero eso no impidió que durante años se le atacaba duramente por haber convertido al partido de Lluís Companys y Francesc Macià en el complemento indispensable de una mayoría de centro derecha formada por CiU y la Unión de Centro Democrático (UCD), que agrupaba a los franquistas. A cambio, Barrera obtuvo la presidencia del Parlament, que ocupó hasta 1984, y el compromiso de CiU de plantear la reforma del Estatuto de Autonomía en aquella legislatura.

Este comportamiento de Barrera oscureció el prestigio que se había ganado en 1978 ante bue-

na parte de la opinión pública progresista al defender en el Congreso de los Diputados la forma de gobierno republicana en los debates de la Constitución Española. Su voz dijo entonces lo que muchos electores esperaban oír en boca de los diputados socialistas y comunistas. Barrera ocupó en 1977 el único escaño obtenido por Esquerra en las primeras elecciones democráticas. Hasta entonces había sido una figura de segunda fila porque su partido, diezmado por la represión durante la dictadura y dividido en múltiples facciones durante el exilio, había sido víctima de la inacción en la última etapa del franquismo y no se reorganizó efectivamente hasta la llegada de la democracia.

Barrera alcanzó la secretaría general de ERC en 1976, cuando el partido era todavía ilegal, en

Barrera creía que la inmigración haría desaparecer Cataluña

Discrepó de ERC cuando en 2003 alumbró el Gobierno tripartito

dura pugna con otros grupos, en particular con el denominado de L'Opinió, encabezado por Joan Casanellas. Se impuso también al grupo dirigido por otro notable republicano, Josep Andreu i Abelló. Pero las querellas internas y la supeditación de Barrera a los intentos del socialdemócrata Josep Pallach para crear una izquierda antimarxista junto al partido de Jordi Pujol y otros grupos diluyeron el perfil de ERC en aquel momento y le dejaron en una posición marginal. La escasa representación parlamentaria obtenida en 1977, un escaño, le permitió mantener criterios puramente testimoniales en la elaboración tanto de la Constitución como del Estatuto de Autonomía de 1979, que siempre consideró insuficientes. En 2003, no ocultó su desacuerdo con ERC cuando la dirección encabezada por Josep Lluís Carod y Joan Puigercós decidió sumarse a la mayoría de izquierdas que puso fin a los 23 años de pujolismo.

Sus opiniones en los últimos años rozaban la xenofobia. Así en 2001 no dudó en asegurar: "Cataluña desaparecerá si continúan las corrientes migratorias actuales". Barrera opinaba que cuando el fallecido Haider decía que en Austria había demasiados extranjeros no estaba haciendo "una proclama racista".

Mor Heribert Barrera

L'expresident del Parlament mor als 94 anys, després de patir una emb3lia

BARCELONA Redacci3n

Heribert Barrera Costa, primer president del Parlament de Catalunya de l'actual democràcia i líder hist3ric d'Esquerra Republicana, va morir ahir a Barcelona, després d'estar diverses setmanes hospitalitzat, arran de l'emb3lia que va patir el dia 21 de juliol. Barrera havia nascut a la Ciutat Comtal el 6 de juliol del 1917, estava casat amb René Masterllet i tenia 94 anys. L'expresident del Parlament era fill de Martí Barrera, que va ser dirigent de la CNT, a més de fundador i president d'ERC, i conseller de Treball de la Generalitat republicana. L'actual presidenta del Parlament, Núria de Gispert, va qualificar ahir Barrera d'un "referent" per a tothom.

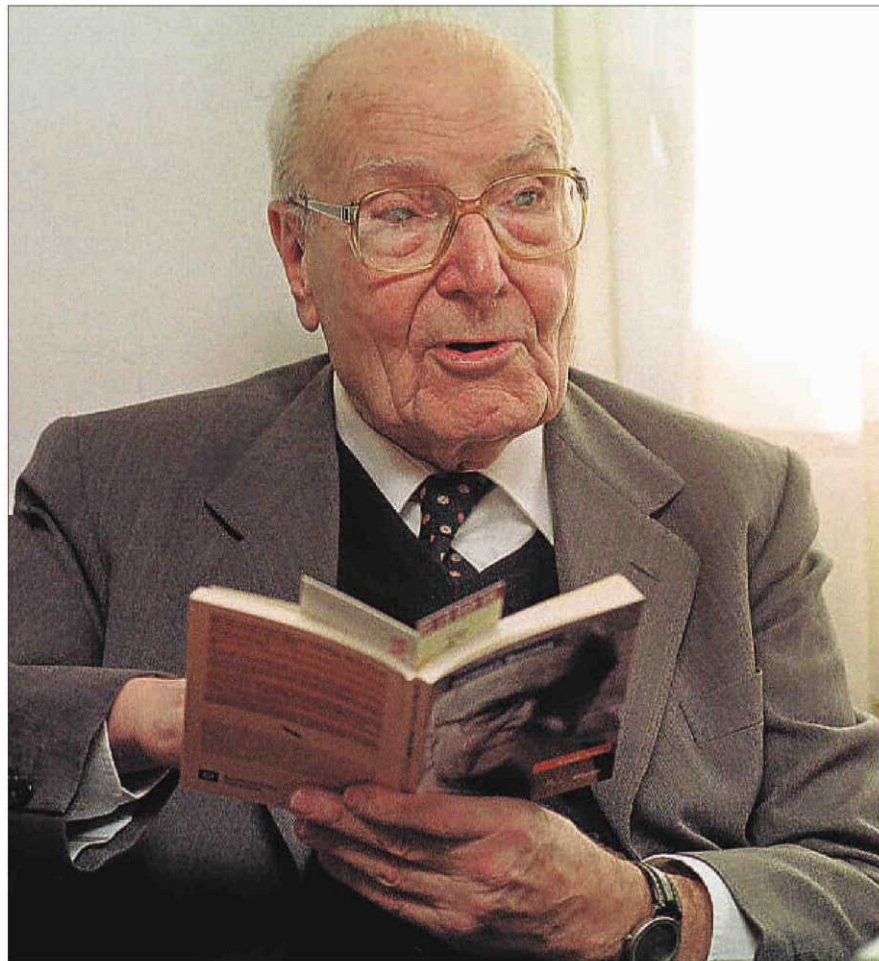
Heribert Barrera va iniciar el 1934 la carrera de Químiques a la Universitat Aut3noma de Barcelona, encara que la va haver d'abandonar a causa de la Guerra Civil. Abans va ser secretari gene-

L'expresident del Parlament era fill de Martí Barrera, líder cenetista i conseller de Treball amb Macià

ral de la Federaci3n Nacional d'Estudiants de Catalunya i dirigent del Bloc Escolar Nacionalista. Cap a finals del 1935 va ingressar a les joventuts d'Esquerra Republicana.

Durant la Guerra Civil va lluitar amb el bàndol republicà als fronts d'Arag3 i el Segre. Exiliat a França després de la derrota de la Repùblica, Barrera va sortir del camp de concentraci3n d'Argelers, el 1939, gràcies a la mediaci3n del Partit Socialista francès. Una beca del Govern de París li va permetre llicenciar-se el 1945 en Químiques i Matemàtiques per la Universitat de Montpeller. I el 1948, es va doctorar en Químiques per la Sorbona. Quan va tornar a Espanya, el 1952, Barrera va iniciar la reconstrucci3n d'ERC en la clandestinitat, mentre treballava a l'empresa privada com a enginyer químic.

El 1970, va ser contractat com a catedràtic no numerari de Química Inorgànica de la Universitat Aut3noma. I ja en plena transici3n, el

SALVADOR SANSUÁN / ARCHIVO

Heribert Barrera va viure la Guerra Civil, l'exili i la recuperaci3n de la democràcia i l'autogovern

Un pensament directe; un parlar clar

■ Heribert Barrera sempre es va manifestar rotund sobre les expectatives de Catalunya. En un homenatge celebrat el 1997, va assegurar que el seu país havia aconseguit molts progressos tècnics i d'una altra mena, però "ni ha avançat gaire en el camí de la llibertat ni ha aconseguit una societat més justa en la qual no es faci cada vegada més

gran la fossa que separa els pobres dels rics". I fa tot just un any, va reiterar el seu rebuig a la Constituci3n espanyola "perquè amb ella no podem anar enlloc des del punt de vista català". Altres vegades, tanmateix, no va poder evitar polèmiques més agres, com li va passar el 2001. Arran de la publicaci3n del llibre d'entrevistes 'Què pensa

Heribert Barrera', el veterà polític va augurar la desaparici3n de Catalunya "si continua el flux migratori". I fins i tot va afirmar que el líder de la ultradreta austríaca Jorg Haider no era racista en denunciar la massiva presència d'immigrants al seu país, la qual cosa li va costar l'expulsi3n del comitè d'honor de l'Associaci3n Amical de Mauthausen.

1976, Barrera va ser elegit secretari general d'ERC i va organitzar la col·lecci3n Esquerra de Catalunya, que tenia el Partit del Treball com a principal soci, i que li va permetre aconseguir un esc3 per Barcelona a les eleccions generals del 15 de juny del 1977.

Reelegit diputat al Congrés l'1 de març del 1979, Barrera va participar en la Ponència Constitucional encarregada del dictamen de l'Estatut de Sau. "Ni satisfet, ni agraït, sin3 al contrari, decebut per la línia descendent en què hem vist contemplades les nostres aspiracions", va afirmar Barrera en explicar el

Barrera va donar suport al Congrés a l'Estatut de Sau, però no ho va fer "agraït sin3 decebut"

tot afirmatiu a l'Estatut.

Elegit diputat al Parlament el 20 de març del 1980, Barrera va ocupar la presidència de la Cambra catalana fins al 1984, després que ERC votés la investidura del candidat de CiU, Jordi Pujol. Paral·lelament, va ser reelegit com a secretari general d'Esquerra el 1983 i el 1985. Tanmateix, el sensible retrocés electoral d'ERC a les eleccions d'abril del 1984 li va impedir de continuar al capdavant de la Cambra i el va portar a posar el seu càrrec a disposici3n del partit, tot i que no va ser rellevat com a secretari general fins al 1987. El 1989, Barrera va ser elegit president honorari d'Esquerra i, el 1991, va entrar al Parlament europeu després de la renúncia del número u de la llista Europa dels Pobles, Carlos Garaikoetxea. Des del seu esc3 europeu, que va mantenir fins al 1994, Barrera va utilitzar l'anglès per no considerar-se "diputat de l'Estat espanyol".

L'abril del 2000, Barrera va rebre la medalla d'or del Parlament. Autor de nombrosos treballs científics, havia obtingut el premi Prat de la Riba, de l'Institut d'Estudis Catalans. També va formar part del consell consultiu d'Òmnium Cultural i va ser president del Club d'Amics de la Unesco de Barcelona i president d'honor de l'Ateneu Barcelonès.●